

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 144.

Sjette Sessions anden Samling.

50de Møde.

Torsdagen den 8de Marts.

(Fortf.)

Lindberg (fortf.): Vi have disse 5 Mill. Rigsdaler eller noget derover, som man siger er Fællesskassen, og som Finantsministeren tilbyder, at vi kunne faae deelte, og saa skulde vi endda have de 3 Millioner staaende som fælles, og hvorpaa der kan blive givet Ministeriet Anviisning til at tage Penge af paa Hertugdømmernes Begne, og saa kunne vi see, hvor vi faae dem fra; det vil gaae med disse Penge, som med de andre, vi have kastet ud for Holsteens Skyld, vi faae ikke en Skilling deraf igjen. Hvorfor kan Holsteen ikke, ligesaagodt som vi, paatage sig en Krigsskat? Det staaer jo i et særegent Forhold til det tydske Forbund, lad dem kun prøve, hvad det har at betyde; det maatte sive til det danske Folk, da det maatte bære en saadan Skat. Jeg veed ikke, om Rigsdagen kunde forsvare det for sig selv eller for det Folk, det repræsenterer, dersom det paa nogen Maade vilde gaae ind paa, at en saadan Sum skulde optages i Finantsloven endogsaa indenfor Linnien; det maa staae klart for os, at vi ikke ere i det tydske Forbund, og at vi altsaa ikke kunne have nogen af deres Sager i vor Finantslov; vi maae modsætte os det paa det første Stadium med en saadan Kraft, at det ikke kommer igjen, thi have vi det først, saa slippe vi det ikke saa let; saaledes er det gaaet med alle de andre Tab, vi have lidt, og som ere saa store og følelige, og som ikke alene ville blive det for os, men for vore Børn. Lad os den Dag i Dag vogte os for ikke at

optage saadanne Ting i Finantsloven, og ansæe det for at være en afgjort Sag, saaledes som det ogsaa klarligen er udtalt af den høitærede Premierminister, at det er Noget, som enhver forstandig Mand, og altsaa ogsaa vort ærede høitagtede og høitforstandige Ministerium maa erklære, at vi aldeles Intet have med det tydske Forbund at bestille.

Tscherning: Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg kan ikke ret forstaae, hvorledes en saaret og høitaget og høitforstandig Mand som det ærede Medlem, der nu fatte sig, kan udtale sig paa den Maade, som han har gjort; jeg kan ikke i nogen Retning følge hans Tanke, thi jeg synes, at han er i en idelig Modsigelse med sig selv. Jeg formoder, at han for det Første ikke har læst den sidste Sætning af det Forslag, hvorom her er Tale (Lindberg: Jo jeg har!). Ja, saa har den ærede Rigsdagsmand glemt den, og for at bringe ham den paany i Erindring skal jeg oplæse Sætningen; den lyder saaledes: „Det forbeholdes en senere Afgjørelse, hvorvidt disse Udgifter blive at betragte som fælles for Monarchiet, eller som særlig paahvilende Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg“. Vi bevilge altsaa i Diebliftet aldeles Intet til Holsteen og Lauenborg, eller til Forbundscontingentet; her er aldeles ikke Spørgsmaal om at gjøre Noget, som vedkommer det tydske Forbund, men her er blot Spørgsmaal om, paa en rolig, fast og befinde dig Maade at hævde den Stilling, hvori Tidens omstændighederne have sat den danske Rigsdag, idet den paa eengang skal varetage Kongeriget's særlige Interesse, og tillige være, hvad man kunde kalde et imperial parlament for det hele Rige, — og at der er et heelt Rige, det kunne vi ikke negte, netop fordi vi, som den ærede